

MIKES KELEMEN MAGYAR NYELV ÉS IRODALOM TANTÁRGYVERSENY

2023. március 11., megyei szakasz

12. osztály, magyar tagozat

A tételek kidolgozására szánt idő 3 óra

I. TÉTEL**45 pont**

Írj 1,5–2 oldalas értekezést *A biztonságkeresés motívumai az újklasszicista lírában* címmel alábbi versek elemzésére és olvasmányaidra építve!

Nem hiszek az Elrendelésben,
mert van szívemben akarat,
s tán ha kezem másképp legyintem,
a világ másfelé halad.
Mégis érzem, valaki néz rám,
visz, őriz, ezer baj között,
de nem hagy nyugton, bajt idéz rám,
mihelyt gőgömbben renyhülök.

Ez a valaki tán az Isten
akitől bujni hasztalan.
Nem hiszek az Elrendelésben,
de van egy erős, ős uram.
Már gyermekül vermébe ejtett
s mint bölcs vadász gyenge vadat,
elbocsátott, de nem felejtett:
szabadon sem vagyok szabad.

Ily vadra, régi hercegeknek
szokásuk volt, mondják, jelet,
aranyos nyakörvet verettek,
hogymindég ráismerjenek.
Igy hordom én is titkos örvét
annak aki e rengeteg
ölében elfogott, de önkényt
ujból elveszni engedett.

Azóta bolygok a viharban
vadmódra – de az ő jele,
erejének bélyege rajtam
hogymindég ráismerjenek.
Igy hordom én is titkos örvét
annak aki e rengeteg
ölében elfogott, de önkényt
ujból elveszni engedett.

a szivárvány lába pihen,
illattal tellik: úgy betelljen
sóvárgással bogáncs-szívem.

Nem hiszek az Elrendelésben,
mert szabad vagyok: oly szabad,
mint a bolond bogáncs a szélben
vagy vad bozót között a vad.
«Vezessen Hozzád a szabadság!»
igy kérem olykor aki vár,
mert nem annak kell az imádság,
ki Istent megtalálta már.

(Babits Mihály: *Az elbocsátott vad*)

Bábel
újra-épülő, szörnyeteg
tornya sötétben áll fel.
Százán
hordják a követ, vasat, márványt,
gőgös, nagy zajú lázban.
Görbe
ásóval őszi udvaron
jeleket írok körbe.
Reszket
az est a tölgyek sudarán,
amikor ásni kezdek.
Mások
minél nagyobb tornyot emelnek,
annál mélyebbre ások.

(Dsida Jenő: *Mélyre ások*)

Túl minden jelzön és rendeltetésen
meglapul a dolgok lelke,
a kérlelhetetlen, bronzsötét
egyetlen lényeg
s valami igazság hömpölyög
a folyók fenekén.
Háznak mondasz valamit
- négy fala van, -
pedig nem az.
Kályhának mondog,
pedig nem az,
virágnak mondog,
pedig nem az,
asszonynak mondog,
Istennek hívod,
pedig nem az.
Nevükön szeretném nevezni őket
ilyenkor alkonyatkor.
Kinyúl értem bizonytalan szavuk,
megölel láthatatlan karjuk
s úgy ringok el a titkok titkán,
mint az anyám ölén.

(Dsida Jenő: Túl a formán)

Járkálj csak, halálraitélt!
bokrokba szél és macska bútt,
a sötét fák sora eldőlt
előtted: a rémülettől
fehér és púpos lett az út.
Zsugorodj őszi levél hát!
zsugorodj, rettentő világ!
az égről hideg sziszeg le
és rozsdás, merev füvek
ejtik árnyuk a vadlibák.
Ó, költő, tisztán élj te most,
mint a széljárta havasok
lakói és oly büntelen,
mint jámbor, régi képeken
pöttömnyi gyermek Jézusok.
S oly keményen is, mint a sok
sebtől vérző, nagy farkasok.

(Radnóti Miklós: Járkálj csak, halálraitélt!)

II. TÉTEL

45 pont

„Csak magamról beszélhetek. Arról, ami történt velem. Mi is történt? Várj csak. Voltaképp semmi. A legtöbb emberrel alig történik valami. De sokat képzelődtem. Ez is az életünkhöz tartozik.” – mondja Esti Kornél (Kosztolányi Dezső: Esti Kornél)

„Senki sem azt írja, ami, hanem azt, ami szeretne lenni” – mutatkozik be Esti (Esterházy Péter: Esti)

Vágyról és valóságról címmel írv 1,5–2 oldalas novellát, melyben megjelenik a két szereplő hitvallása!

Megjelenés: 10 pont

Összesen: 100 pont